

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyní Mgr. Jarmilou Úředníčkovou v právní věci

žalobce: **V. B. N.,**
státní příslušnost Vietnamská socialistická republika,
zastoupeného JUDr. Jiřím Dvořákem, advokátem sídlem 702 00
Ostrava – Moravská Ostrava, Josefa Brabce 2873/35

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR,**
sídlím 170 34 Praha 7, Nad Štolou 3
o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 11. 2018 č. j. OAM-22/ZA-ZA11-HA12-
2018, o udělení mezinárodní ochrany

takto:

- I. Žaloba se **zamítá.**
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobou podanou v zákonné lhůtě se žalobce domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného, jímž žalobci nebyla udělena mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o azylu). Žalobce uvedl, že žalovaný sice zevrubně zkoumal všechny jím uváděné důvody pro udělení azylu, avšak vyhodnocoval je nesprávně veden převažujícím formálním přístupem k žádostem o udělení azylu vietnamských státních příslušníků. Konstatoval, že v průběhu správního řízení uváděl, že je křesťanského vyznání, aktivně jako přednášející se účastní náboženských přednášek. Tyto přednášky byly policejními orgány rozháněny z politických důvodů. Při jedné takové přednášce byl policií zadržen, uvězněn a bit. Rovněž uvedl, že byl policií v souvislosti s šířením náboženství obviněn ze špionáže ve službách CIA. Ve vězení měl strávit 2 až 3 měsíce a teprve po zaplacení kauce byl propuštěn na svobodu. Poté, aby se vyhnul soudnímu řízení, vycestoval z Vietnamské socialistické republiky. V případě návratu do vlasti mu hrozí vysoký trest odnětí svobody, který dle informací bratra by byl v rozmezí 15 – 20 let vězení. Žalovaný vyslovil nesouhlas s jeho tvrzením, že je křesťanem a přednášel o křesťanství. S hodnocením žalovaného nesouhlasí. Zdůraznil, že při pohovoru prokázal znalost náboženské věrouky a pokud některé otázky nezodpověděl přesně, bylo to způsobeno stresem a zejména tím, že při propagaci života podle Ježíše klade důraz na jiné priority v rámci náboženství, než na které se dotazoval správní orgán. Souhlasí s názorem správního orgánu, že by měl být trestně a morálně bezúhonný, avšak je přesvědčen, že v životě může pochybit každý člověk bez ohledu na víru, kterou vyznává a jak hluboce věří. Náprava chybujevího je součástí víry. Správnímu orgánu vytýká, že k posouzení jeho osoby přistoupil formálně a nepřihlédl ke všem skutečnostem, které měl v posuzované věci k dispozici.
2. Žalobce dále uvedl, že nesouhlasí s úsudkem správního orgánu, že jeho tvrzení ohledně obvinění ze špionáže je smyšlené. Správnímu orgánu vytýká, že k jeho osobní zkušenosti s vietnamskými policejními a soudními orgány přistupuje obecně bez přihlídnutí k jeho konkrétnímu případu. Pokud uvádí, že byl obviněn ze špionáže, nemusí to znamenat, že toto obvinění je podepřeno důkazy, resp. důkazy takové síly, aby mohl být postaven před soud. Je však vysoce pravděpodobné, že důkazy o špionáži ve prospěch cizí mocnosti si policejní orgány mohly „opatřit“ v případě jeho návratu do vlasti a pokračování v náboženské propagaci. Je přesvědčen, že šíření náboženské víry, která je v protikladu se státní ideologií, bude vietnamskými orgány posuzováno a postihováno stejně jako protistátní činnost jiného druhu či prováděnou jiným způsobem.
3. Žalobce žalovanému dále vytkl, že jeho žádost o udělení mezinárodní ochrany považuje za účelovou z důvodu, že byla podána až poté, co byl jeho další pobyt v České republice nedostupný a reálně mu hrozilo vycestování, poznamenal, že v České republice získal povolení k pobytu a nemusel se obávat návratu do vlasti, kde by byl za svou činnost perzekuován. Namítal, že na skutečnosti, že v případě vycestování do vlasti by byl podroben vyšetřování spojenému s fyzickým napadáním a vězněním, tedy že mu reálně hrozí způsobení vážné újmy, opožděné podání žádosti o azyl nic nemění.
4. Žalobce dále namítal, že jeho syn je občanem České republiky. V případě nuceného vycestování do země původu by v případě věznění a pronásledování za náboženskou činnost by neměl se synem žádný kontakt. Jejich odloučení by představovalo natolik

vážný zásah do vztahu mezi nimi, že by vycestování z České republiky bylo v rozporu s mezinárodními závazky, zejména s článkem 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Rozhodnutím žalovaného došlo k porušení práva na respektování rodinného a soukromého života.

5. Žalovaný v písemném vyjádření navrhl zamítnutí žaloby. Odkázal především na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Poznamenal, že při rozhodování žádosti o udělení mezinárodní ochrany vzal v úvahu skutečnosti tvrzené žalobcem a přihlédl k nim. Shromáždil adekvátní a aktuální informace o situaci v zemi původu. Možnosti seznámit se s podklady rozhodnutí, vyjádřit se k nim, navrhnout další podklady či vyjádřit námitky proti zdrojům informací a způsobu jejich získání, žalobce nevyužil. Nenavrhl žádné další podklady. Uvedl, že se domnívá, že podkladů pro rozhodnutí je již dostatek. Proti zdrojům informací a způsobu jejich získání nevyslovil žádné námitky. Uvedl, že se jedná o informace mezinárodních organizací, kterým věří. Nechtěl uvést žádné další skutečnosti nebo nové informace, které by měl vzít správní orgán v úvahu při posouzení jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Žalovaný tak své závěry postavil na aktuálních, transparentních a dohledatelných informacích. Vycházel ze spolehlivě zjištěného stavu a shromážděné důkazy hodnotil jak detailně, tak ve svém souhrnu. Své rozhodnutí dostatečně odůvodnil. Žalovaný nesdílí názor o formálním přístupu k žalobcově případu. Vycházel z dostatečně zjištěného stavu věci. Má za to, že přijaté řešení odpovídá konkrétním okolnostem daného případu a je patřičným způsobem odůvodněno. K námitce, že žalovaný má opětovně posoudit, nakolik je žalobce ohrožen vězněním a bitím v případě pokračování své veřejné náboženské činnosti, žalovaný uvedl, že tyto skutečnosti byly dostatečně v napadeném rozhodnutí posouzeny. Co se týče námitky ohledně rodinného života v České republice, žalovaný uvedl, že článek 8 Úmluvy neukládá státu všeobecný závazek respektovat volbu dotčených osob ohledně země jejich (společného) pobytu, resp. napomáhat rozvíjení vztahů mezi nimi a že uplatnění takové povinnosti státu se přitom vykládá velmi přísně. K otázce rodinných vazeb žalovaný odkázal na konkrétní rozhodnutí Nejvyššího správního soudu. V závěru žalovaný připomenul, že institut mezinárodní ochrany je institutem umožňujícím legální pobyt na území České republiky zcela výjimečným a v žádném případě ho nelze zaměňovat nebo jím nahrazovat jiné formy pobytu upravených v zákoně o pobytu cizinců. Výjimečné okolnosti, které by důvodem pro udělení doplňkové ochrany z důvodu respektování práva na soukromý život mohly být, v případě žalobce rozhodně seznat nelze. Dle ustálené judikatury soudů žalobce má možnost využít zákonných mechanismů zákona o pobytu cizinců a je jeho povinností podrobit se jednotlivým mechanismům na získání pobytového oprávnění.
6. Krajský soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí podle § 65 a následujících zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen s.ř.s.), v mezích žalobních bodů. Při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání rozhodnutí žalovaným (§ 75 odst. 1 a 2 s.ř.s.). V souladu s ust. § 51 odst. 1 s.ř.s. rozhodl soud o žalobě bez nařízení jednání.
7. Ze správního spisu bylo zjištěno, že řízení o udělení mezinárodní ochrany bylo zahájeno žádostí žalobce ze dne 8. 1. 2018. V žádosti a v rámci údajů, které žalobce poskytl k podané žádosti o udělení mezinárodní ochrany a v pohovoru k žádosti o

udělení mezinárodní ochrany žalobce sdělil, že je státním příslušníkem Vietnamské socialistické republiky, křesťanského náboženského vyznání, nikdy nebyl a ani v současné době není politicky aktivní. Nikdy nebyl a ani není členem žádné politické strany či organizace. Od roku 1992 je rozvedený, má syna P. F., narozeného X, který je státním příslušníkem České republiky, žije v Praze. Z vlasti odešel v roce 1994 a v téže roce přicestoval do České republiky. Od té doby ve Vietnamu nebyl. V letech 1996 až 2015 disponoval povolením k trvalému pobytu na území České republiky. V České republice byl odsouzen a pobytové povolení mu bylo zrušeno. Podaná žádost o udělení mezinárodní ochrany je jeho první žádostí. Důvodem žádosti je jednak skutečnost, že v České republice žije jeho syn, s nímž si přeje zůstat, dále je to okolnost, že ve vlasti přednášel o víře a byl kvůli tomu stíhán, následně z vlasti uprchl. Bylo to v roce 1994. Tvrdil, že byl zatčen policií, která mu fyzicky ublížila a bylo mu sděleno, že ve Vietnamu je pouze komunistická strana a nic jiného. Vietnamská policie ho propustila a sdělila mu, že se bude v jeho věci konat soudní řízení. Proto z vlasti utekl. Zatčen byl z důvodu přednášek o víře, kterých bylo tisíc. Přednášel v letech 1992 až 1994. Propuštěn byl na kauci 5.000 USD. Během pobytu ve vězení byl zbit policií. Ke konkrétní křesťanské církvi se nehlásí, víru pouze studuje a poté šíří mezi lidi. Na konání vietnamské policie nepodal stížnost, měl strach a chtěl z vlasti vycestovat co nejdříve. Potvrdil, že policií byl v zemi původu zadržen pouze v listopadu 1994. Od toho roku nebyl s vietnamskými státními orgány v kontaktu. Co se týče dalších skutkových zjištění z pohovorů k žádosti o udělení mezinárodní ochrany, soud v podrobnostech odkazuje na odůvodnění napadeného rozhodnutí, neboť tam uvedená skutková zjištění jsou správná a korespondují s obsahem správního spisu.

8. V průběhu správního řízení bylo objasněno, že tvrzeným důvodem žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany je legalizace jeho pobytu na území České republiky, neboť zde pozbyl pobytové oprávnění a přeje si zde i nadále žít. V České republice žije také jeho syn, český státní občan. Návrat do země původu odmítl kvůli obavě z uvěznění z důvodu náboženské činnosti v domovské zemi a s ní spjatých problémů, včetně obvinění ze špionážní činnosti a také kvůli kritice politického režimu ve vlasti skrze sociální síť.
9. Ve správním spise jsou založeny informace o zemi původu žalobce, ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv ve Vietnamu. Při posouzení žádosti žalobce žalovaný konkrétně vycházel z informací z Cizineckého informačního systému (CIS), opisu z evidence rejstříku trestů ČR ze dne 30. 9. 2018, ze závazného stanoviska č. ZS 39586 ze dne 15. 1. 2018, z Výroční zprávy Evropské unie o lidských právech a demokracii ve světě za rok 2016 – Vietnam ze dne 16. 10. 2017, Informace OAMP, Bezpečnostní a politická situace v zemi ze dne 24. 8. 2018, Výroční zprávy Komise Spojených států amerických pro svobodu vyznání ve světě – Vietnam z května 2018, Zprávy Mezinárodní organizace pro migraci, údaje o zemi – Vietnam, květen 2017, Výroční zprávy Human Rights Watch 2018 – Vietnam ze dne 18. 1. 2018, Výroční zprávy Amnesty International 2017/2018 – Stav lidských práv ve světě – Vietnam ze dne 22. 2. 2018, Zprávy Freedom House – Svoboda ve světě v roce 2017 – Vietnam z ledna 2017. Správní orgán dále vycházel z konkrétních ustanovení trestních zákoníků Vietnamské socialistické republiky, jak jsou specifikována v napadeném rozhodnutí.

10. Z protokolu o seznámení s podklady rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany plyne, že žalobce byl se všemi podklady seznámen dne 4. 10. 2018. Žalobce nenavrhл žádné další podklady pro rozhodnutí, uvedl, že se domnívá, že podkladů pro rozhodnutí je již dostatek. Proti zdrojům informací a způsobu jejich získání nevyslovil žádné námitky, uvedl, že se jednalo o informace mezinárodních organizací, kterým věří. Nechtěl uvést žádné další skutečnosti nebo nové informace, které by měl vzít správní orgán v úvahu při posouzení jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany.
11. Krajský soud především dospěl k závěru, že žalovaný zjistil skutkový stav v potřebném rozsahu, obstaral si dostatek informací k vydání rozhodnutí. Shromážděné informace ohledně politické, bezpečnostní situaci a stavu dodržování lidských práv ve Vietnamu soud považuje za zcela dostatečné a přiměřeně aktuální datu vydání žalobou napadeného rozhodnutí. Z rozhodnutí je patrné, jaký skutkový stav vzal správní orgán za rozhodný, jak uvažil o pro věc podstatných skutečnostech, resp. jakým způsobem rozhodné skutečnosti posoudil. Z obsahu správního spisu je zřejmé, že žalobce netvrdil nic, čím by zprávy o zemi původu obsažené ve správním spise ve vztahu k jeho tvrzením uplatněným v průběhu správního řízení, vyvracel. Obsah napadeného rozhodnutí a správního spisu nevypovídají o tom, že by snad žalovaný přistupoval k žádosti žalobce formálně. Této námitce přisvědčit nelze.
12. Podle ust. § 12 zákona o azylu, se cizinci udělí azyl, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství nebo, v případě, že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.
13. Pronásledováním se podle § 2 odst. 4 zákona o azylu rozumí porušení lidských práv, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání anebo jednání, která ve svém souběhu dosahují intenzity pronásledování, pokud jsou prováděna, podporována nebo trpěna původci pronásledování. Původcem pronásledování nebo vážné újmy se dle § 2 odst. 6 zákona o azylu rozumí státní orgány, strana nebo organizace ovládající stát nebo podstatnou část území státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v němž měla osoba bez státního občanství poslední trvalé bydliště. Původcem pronásledování nebo vážné újmy se rozumí i soukromá osoba, pokud lze prokázat, že stát, strana nebo organizace, včetně mezinárodní organizace, kontrolující stát nebo podstatnou část jeho území, nejsou schopny nebo ochotny odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před pronásledováním nebo vážnou újmu.
14. Krajský soud souhlasí s názorem žalovaného, že hlavním důvodem zahájení správního řízení ve věci mezinárodní ochrany je snaha žalobce o setrvání na území České republiky a legalizace jeho pobytu. Také soud zdůrazňuje, že žalobce o mezinárodní ochranu nepožádal bezprostředně po příjezdu na území České republiky, avšak až poté, kdy mu byl vystaven výjezdni příkaz, což nasvědčuje účelovosti žádosti o azyl. O mezinárodní ochranu požádal až v roce 2018, tedy až 24 let po opuštění vlasti v roce 1994. O udělení mezinárodní ochrany nepožádal ani poté, co mu bylo v roce 2015 zrušeno povolení k trvalému pobytu na území ČR. Argumentoval-li žalobce v průběhu správního řízení, a tuto argumentaci opakuje i v žalobě, že v roce 1994 o udělení mezinárodní ochrany nepožádal proto, že disponoval trvalým pobytem

v České republice, nyní o něj přišel a má strach, že se bude muset do vlasti vrátit, sdílí soud názor žalovaného, že pokud by žalobci opravdu hrozilo soudní řízení za čin špionáže a náboženskou činnost, snažil by se bezesporu svou situaci řešit okamžitě a nepodával by z tohoto důvodu žádost o udělení mezinárodní ochrany až po 24 letech. I soudu se jeví daleko pravděpodobnější varianta, že o mezinárodní ochranu požádal až v době, kdy vlastní trestnou činností přišel o pobytové oprávnění a legální úprava pobytu v České republice dle zákona o pobytu cizinců mu byla tímto znemožněna. Soud rovněž sdílí názor žalovaného, který po zhodnocení celého příběhu prezentovaného žalobcem konstatoval, že jeho tvrzení o obavách z trestního stíhání po návratu do vlasti, shledává nevěrohodným a jeho údajné obvinění ze špionáže za smyšlené. Závěr žalovaného, že žalobce nebyl ve své vlasti pronásledován pro uplatňování politických práv a svobod ve smyslu ust. § 12 písm. a) zákona o azylu, a že v případě žalobce nelze shledat při návratu do vlasti odůvodněný strach z pronásledování z důvodů ve smyslu ust. § 12 písm. b) zákona o azylu, je správný. Protože soud souhlasí s argumentací žalovaného v napadeném rozhodnutí, v němž žalovaný detailně poukázal i na rozpory ve výpovědích žalobce, v podrobnostech na závěry žalovaného v odůvodnění napadeného rozhodnutí odkazuje. Co se týče tvrzené rodinné vazby v České republice, krajský soud konstatuje, že důvody pro udělení azylu dle citovaného ust. § 12 jsou jednoznačně vymezeny a žádné jiné důvody není možné tomuto výčtu podřadit.

15. Krajský soud podotýká, že azyl je institutem zcela výjimečným, vycházejícím z mezinárodních závazků, umožňující osobám čelícím ve své vlasti vážnému ohrožení života, zdraví nebo svobody, ze zákonem striktně vymezených důvodů, nalézt ochranu v jiné zemi. V žádném případě nelze tohoto specifického prostředku využít k legalizaci pobytu v zemi, kterou si žadatel o azyl vybral pro svůj další život.
16. Za správné, zákonné, zjištěným informacím odpovídající a taktéž náležitě odůvodněné považuje krajský soud i neudělení azylu dle § 14 zákona o azylu, podle něhož jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení azylu podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu. Udělení humanitárního azylu je na volné úvaze správního orgánu, přičemž tuto volnou úvahu, tedy zda byl dán důvod hodný zvláštního zřetele či nikoli, může soud přezkoumávat pouze z hlediska překročení případných mezí správního uvážení, resp. z hlediska případné libovůle ze strany správního orgánu. K humanitárnímu azylu se opakovaně vyjadřoval Nejvyšší správní soud např. v rozsudku č. j. 2 Azs 8/2004-55, v němž konstatoval, že smysl institutu humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu spočívá v tom, aby rozhodující správní orgán měl možnost azyl poskytnout i v situacích, na něž sice nedopadá žádná z kautel předpokládaných taxativními výčty ust. § 12 a § 13 zákona o azylu, ale v nichž by bylo přesto „nehumánní“ azyl neposkytnout. Správní orgán díky tomu může zareagovat nejen na případy, jež byly předvídatelné v době přijímání zákona o azylu jako obvyklé důvody udělování humanitárního azylu, ale i na situace, jež předvídané či předvídatelné nebyly. Míra volnosti této jeho reakce je pak omezena pouze zákazem libovůle, vyplývajícím pro orgány veřejné moci z ústavně zakotvených náležitostí demokratického právního státu, konec citace. Soud má za to, že žalovaný měl dostatek podkladů včetně informací od samotného žalobce pro případné rozhodnutí o důvodnosti postupu ve smyslu § 14 zákona o azylu, s těmito podklady se v rámci svých úvah náležitě

vypořádal, otázku udělení humanitárního azylu hodnotil komplexně s přihlédnutím k rodinné, sociální a ekonomické situaci žalobce a v rámci správního uvážení nevybočil z mezí stanovených zákonem. Jeho rozhodnutí je v souladu i s dosavadní ustálenou judikaturou.

17. Poukázal-li žalobce v žalobě na nemožnost vycestování z důvodu pevných rodinných vazeb, krajský soud ve shodě s žalovaným nespatřuje v žalobcem vylíčených osobních poměrech důvod pro udělení azylu či doplňkové ochrany. Podle § 14 zákona o azylu lze azyl z humanitárních důvodů udělit v případě hodném zvláštního zřetele. Krajský soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 4 Azs 47/2004-60, v němž Nejvyšší správní soud uvedl, že snaha o legalizaci pobytu z důvodu společného soužití s manželem žijícím na území České republiky je sice důvodem pochopitelným, avšak nikoliv natolik závažným a naléhavým, aby bez přistoupení dalších okolností zvláštního zřetele hodných mohl být vnímán jako výjimečný, tedy zvláštního zřetele hodný ve smyslu § 14 zákona o azylu, konec citace. Ustálená judikatura Nejvyššího správního soudu nevylučuje, že by zásah do rodinného a soukromého života cizince mohl představovat, a to ve velmi výjimečných případech důvod pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu, ovšem bylo by to možné např. v případech, kdy by si cizinec vytvořil na území České republiky takové rodinné či případně osobní vazby, že by nepřiměřeným zásahem do jeho rodinného či soukromého života byla již nutnost pouhého vycestování z území České republiky (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 5 Azs 46/2008-71, rozsudek č. j. 2 Azs 14/2010-92). Skutečnost, že žalobce má nezletilého syna s občankou České republiky, není důvodem pro udělení humanitárního azylu (analogicky rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 4 Azs 6/2003-55, rozsudek č. j. 2 Azs 18/2005-35). Jak výše uvedeno zákon o azylu poskytuje ochranu až v případech nepřiměřeného zásahu. Je třeba připomenout, že rodinné poměry žadatele o mezinárodní ochranu mohou být důvodem pro udělení některého z pobytových oprávnění podle zákona o pobytu cizinců, mimo zcela výjimečné případy však nepostačují pro udělení doplňkové ochrany (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 2 Azs 30/2007-69). Mezinárodní ochrana nemůže sloužit jako náhrada institutů upravených právě v zákoně o pobytu cizinců (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 5 Azs 170/2004-72 či usnesení č. j. 6 Azs 155/2016-33). Primárním účelem azylového řízení není legalizace pobytu cizince na území České republiky. Krajský soud souhlasí s názorem žalovaného, že každé nucené vycestování cizince do země jeho původu pro něj může znamenat újmu v soukromém životě, avšak v případě žalobce soud sdílí přesvědčení, a to na základě skutečností, jak jsou specifikovány na straně 19 napadeného rozhodnutí, že tato újma zcela jistě v případě žalobce nemůže být považována za nepřiměřenou. Ze soudní judikatury plyne, že v případě, kdy zamýšlí cizí státní příslušník realizovat svůj rodinný život na území České republiky, má možnost využít k tomu standardních institutů, které mu český právní řád prostřednictvím zákona o pobytu cizinců právě za tímto účelem poskytuje, nikoliv se snažit o jejich obcházení. Pokud žalobce vlastní vinou v důsledku páchaní trestné činnosti přestal splňovat podmínky stanovené českým právním řádem pro pobyt cizinců na území, nelze v tom spatřovat porušení mezinárodních závazků ze strany České republiky. Soud má za to, že žalovaný při aplikaci článku 8 Úmluvy v souvislosti s § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu postupoval plně v souladu

s judikaturou. Protože žalovaný přezkoumatelným způsobem ve svém rozhodnutí odůvodnil své úvahy o nesplnění podmínek udělení doplňkové ochrany podle § 14a a § 14b zákona o azylu, a soud s nimi souhlasí, proto na závěry žalovaného v podrobnostech odkazuje.

18. Soud uzavírá, že neshledal vady správního řízení, které předcházelo vydání napadeného rozhodnutí, žalovaný dostatečně zjistil skutkový stav věci, rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem, proto žalobu jako nedůvodnou zamítl podle § 78 odst. 7 s.ř.s.
19. Podle § 60 odst. 1 s.ř.s. soud nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce ve věci úspěch neměl a žalovanému prokazatelně v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě do dvou týdnů ode dne doručení tohoto rozhodnutí. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Brno, Moravské náměstí č. 6. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ostrava 27.02.2019

Mgr. Jarmila Úředníčková
samosoudkyně